

Bài 49. Kinh Tăng Chi | Chương Ba pháp | Phẩm Nhỏ (tt1) | Sư Giác Nguyên giảng 17/04/2018

Từ hôm nay mình bắt đầu cái đoạn 42. Nội dung của đoạn này là ba cái đặc điểm của một người có chánh tín. Mình hiểu là chánh tín, xin nhắc lại một điều quan trọng ở đây là phải chuyển niềm tin. Trong những chỗ như thế này thì mình vẫn hiểu rất là chánh tín, ngay cái niềm tin và chánh tín, tấn nhận định.

Và nó thì mình cũng phải hiểu để chánh tín, bởi vì ở trong Phật giáo truyền thống đó rất là quan trọng, vô cùng quan trọng. Niềm tin mà không có trí tuệ đấy thì cái không có xài được. Cho nên bà con nhớ, trong những trường hợp như thế này thì tự động tin là niềm tin, cho tao hiểu để chánh tín, có nghĩa là cái niềm tin mà đi đôi với trí tuệ.

Cái đặc điểm của người có chánh tín thứ có nhiều lắm. Nhiều lúc nhìn cái đặc điểm, cái điểm nổi bật của một nơi chốn, của một cái món ăn, của một cái món đồ, của một con người, gồm có nhiều, rất nhiều cách để mình lưu ý.

Chỉ mình ở đây cái đặc điểm của người có chánh tín, có nhiều kết nối, có nhiều cách phân tích, tùy vào thời điểm, hoàn cảnh, tùy đối tượng. Thì ở đây trong các bài kinh này đây, căn cứ vào cái căn cơ của người trước mặt, Đức Phật ngài nói đến ba cái đặc điểm của từng cá tính.

Một là họ thích, rất là thích sự, thích trả lời khi được diện kiến cái bậc con với hàng. Chỗ này hơi cao một chút, dễ hiểu lắm, bởi vì nó không chút cái gì như thế này. Tức là đây không biết những người Phật tử đi đến với chư tăng, thích cách nói chuyện, thích khi cần tướng cao đáng, thích cách cư xử ý tứ bình quân.

Những người thiết kế căn bản vẫn là chư vị có giới hạn để với anh cầu quan sát. Bây giờ anh cảm ơn sát thế giới hạn chế hạnh, đây không phải là tôi chú cò quay là đạo đức giả, và giới hạn trong từng lời ăn tiếng nói, đi đứng, từ bữa ăn, từ cái cách ở, cầm ly nước uống, thì kêu phẩm chất với hạnh hình được biểu lộ ra biểu đồ.

Đến đi tìm cái chuyện đầu tiên người có chánh tín đó là họ đặc biệt hoa nhí với những đối tượng mà khỏi nhận xét là có giới hạn, thế giới ảnh đại ca lên có tạm của quý, có tám quyết, có tạm quý, có niềm tin của trí tuệ. Còn trách nhiệm thì tạm viết tin về chánh niệm, vị trí về thì không thiếu rồi đó.

Nhưng mà diễn viên của vị trí nhiều người căn bản tam quyết niềm tin, đây là những cái mà bắt buộc phải có ở các vị coi giới hành. Còn cái vị hỏi tôi dựa vào đâu quá thì rõ ràng chứ, thành tín giới của Tỳ Kheo, bất cứ ai mà có đọc, bắt có vào Google đánh tứ anh định với thanh tịnh và cái gì thì 227 giới thanh tịnh.

Ngờ con nhận Thu Trúc lúc càng nên thanh tịnh nhờ chánh niệm, quán tưởng thanh tịnh thì nó thanh tịnh nhờ cái gì, trí tuệ. Còn cái nuôi mạng thanh tịnh thì lên thanh tịnh nhờ sự tin bánh, tức là thà đội nắng đội mưa đi bác chứ không có về là cư sĩ, mua lồng để điện thoại cũng đấm thức ăn nước uống thuốc men, cơm bưng nước rót, khi không thể cân cổ mà không có lệ thuộc, thân sẽ nó gọi là cái đuôi mạng kim cánh.

Thì như vậy tôi nhắc lại với bốn thanh tịnh là nhờ chứ bộ cửa 207, niềm tin tin mới làm được, và dứt khoát là thiếu tạm viết này cũng không làm được. Trong suốt một cân là nhờ cái chánh niệm bán thử linh tinh gì đó, nhờ e kết nối mạng trên cáng đưa bạn tâm tình và kinh tế truyền hình.

Quan sát một cái vị tỳ-kheo thế giới là sự quan sát những khía cạnh đó, dõi sát những khía cạnh đó, các bạn nhớ đi.

Rồi cái tiếp theo đó là cái người mà có cái chánh tín này thì ở rất nhiều pháp, tôi nói cái này thì dĩ

Bạn nhớ đi, rồi cái tiếp theo đó là cái người mà có cái Chánh tín này. Ở rất nhiều pháp tôi nói cái này thì dĩ nhiên là mất lòng nhiều người, nhưng làm người nó cũng phải nói luôn. Tức là trong 100 người Phật tử mà tôi gặp, thì chỉ có, theo nhận xét của tôi, theo nhận xét của tôi, thì chỉ có nhiều lắm là một con số ít thích nghe pháp.

Thì biết, có nhiều người nói nghe như vậy có vẻ có thể nói thầm rằng tại chắc, hãy nhìn chứ sao mà không muốn nghe pháp, vui như vậy đó là tiền vô bị. Nhưng mà theo quan sát của tôi thì hai phần ba người cư sĩ mà tôi biết là thích cúng bái, ý niệm thích, ví dụ như là đeo tượng, thích cúng cụ, thích cúng siêu, thích cúng đường, thích Thành Lương người đó, chứ còn gọi là nghe pháp, theo tôi biết, thương anh sặc thì hai phần ba là không có.

Nên tôi nói, nếu mà vừa vào cái điểm này, điểm thích nghe pháp, thì coi như mất hai phần ba phần Phật tử Việt Nam không phải là phương tiện. Còn nếu mà nói rằng lên đến với chư Tăng mình mà quan sát, rồi quan nghĩ với cái gì, buồn cái cạnh người giới hạn đó, thì tôi nghĩ được cái số này không phải là toàn bộ. Tôi không dám đưa lên chốt là bao nhiêu phần trăm, nhưng mà theo tôi, chư Tăng, cư sĩ vừa lòng mình là được, không phải sao cũng được, hết ngày mai này nổi cơn bất bẻ nhau đam mê, khanh vui ra bất mãn, mỹ thanh tôi ra lỏng lẻo lẻo lẻo.

Là nếu mà ông đang cái lúc mà gọi là mạn mà với mình, đậm mạnh này có nghĩa là tình nghĩa, thì cho ok. Cái cảnh giới luật chứ không quan trọng như vậy. Điều này mà nói thì không ít nhiều Phật tử Việt Nam không phải là nhé.

Đá gà chuyện, kể chuyện thứ ba, đó là cái người mà có cái tính gái, người rất là hào sảng. Cái này rất là dễ hiểu lắm, bởi vì giảng có kiểu này bà con nói hộ vậy là biết rồi. Tôi là người nghèo thì tôi đâu có ai luôn, đúng như vậy thì chắc trong mắt của chư Tăng không phải là người có Chánh tín, không phải. Cái này là chư Tăng quý vị tự biết thôi.

Đức Phật dạy rằng, nghe đi, đến một tí keo, ngay đến một tình nghèo, chỉ có tam y quả bát, vẫn hoàn toàn có thể sống như một người hào sảng, vẫn hoàn toàn có thể sống với một tấm lòng hào sảng, vẫn hoàn toàn có thể sống với một cái bàn tay hào sảng. Tôi nhắc lại cái lời kinh, nói nhưng mà tôi nữa nha, anh chỉ có tam y quả bát thôi, chư vẫn quay luôn rồi, nó thể sống tới tấm lòng, trái tim, bàn tay hào sảng.

Là sao? Bởi vì Ngài nói rằng, chỉ cần biết chỗ này chia sẻ kịp bình bát thực của mình cho bạn tu, thì đó cũng là một sự hào sảng. Là bởi vì cái hào sảng trong cái định nghĩa của chúng ta khác, không phải là giá trị vật chất, cần phải là số lượng vật chất, không phải là kích thước, không phải là trọng lượng, số lượng, là giá trị vật chất.

Mà cái hào sảng đây được đánh giá trên cái bản chất nội tâm của mình. Mình dám cho ra bao phần trăm, bốn mươi phần trăm, sáu mươi phần trăm, tám mươi phần trăm các sở hữu, đó là hào sảng. Chứ còn mà quý vị có tới một tỷ mà cũng bị móc ra 100.000 đô la, đó chứ chưa chắc là hào sảng. Chết bởi vì là một tỷ nữa tới một nhanh chịu rồi.

Cái bị móc ra 100.000 thì mới bị coi nó là bao nhiêu phần trăm của cái một tỷ đó. Chưa chắc, chưa kể là vui bị móc ra mà bằng cái ý tưởng, bằng cái lý tưởng, mà như ý muốn, bằng kia mục đích gì, bằng cái động cơ tâm lý nào, chưa kể nga cựu danh thủ lại là tình cảm riêng tư.

Tập là bài giảng này chắc chắn rất là nhiều người. Nhưng mà bây giờ cấm tôi đồng với vị thì thôi, bây giờ

nh cảm riêng tư. Tập là bài giảng này chắc chắn rất là nhiều người, nhưng mà bây giờ cấm tôi đồng với vị thì thôi, bây giờ tôi định với vậy. Tên là nói cho cái bị vui thì con nghe phật pháp, nếu mình nói đúng thì cái gì phải chấp nhận. Chết đi, nhất rồi nó còn giới hạn, nó còn có tăng đi.

Tuy nhiên đối với người tu sĩ, nói ra nó hai kỳ. Tu hành là chuyện của tăng ni, phật tử nhưng một Phật tử không thể nào mà nó mặc tử là không có trách nhiệm trong câu chuyện đó. Bởi vì chính cái nhu cầu của phần tử phần nào ảnh hưởng đến thanh niên. Tới ra tôi nói thiệt, nên nếu a tử đến của thanh niên coi nặng nước này giấy luôn, kết tình hình nói khác.

Nếu mà chỉ đến trong cái kiểu kiếm tìm một cái người bạn, một cái người sư huynh sư đệ, mọi người bà con trong cái tình thân thiết, tuy không có lưu ý, nói chuyện đó

là lỗi. Bây giờ chính bản thân tôi nghe, chính bản thân tôi quan sát phân tử là tôi biết phải nói năng đi đứng như thế nào có thì. Dĩ nhiên là quý vị toilet nhắc lại trong đêm, nhiều người nghe đây là nổi điên lên rồi, đó là cái tôi trong sạch trước mắt vì tôi. Nhưng mà quý vị không có thể nói là Zalo phụ của 1 với một cái vị bài 4 thì bà cố hỏi của không dám thư viện nữa.

Em đàn này là không ít người cứ chú ý cái chuyện đó, và chat ông này nói chuyện không dễ thương, không kia nói chuyện vậy. Chữ cách cư xử liên quan trọng nhất là nhận xét của mỗi người thôi. Cho nên cái chất tính ra đây là, nếu mà mình là mình đó, lẳng lẳng là mình tẩy chay đó. Tự nhiên ta biết đã sửa ống nước ta, mình luôn còn đây mẹ. Mình cứ vô duyên từ lâu, nhà mình những đối tượng mà mình thân quen thì gọi trời ơi, mình đã mình chịu.

Em lời cái thứ hai, cái đặc điểm của người với danh tính là những doanh nghiệp pháp. Bởi vì sao? Vì Tân Nghi đối với mình ở ngoài cái chuyện mà đối tượng cúng dường lên đó thì mình gọi là gieo ở họ bằng cách là mình hào sảng đó, thì ra là cái thứ hai nó vẫn là nghe pháp mặt. Thậm chí đối với một số người tôi thấy nghe pháp là quan trọng hơn là có người yêu thì cũng giường nhiều hơn ngày pháp. Được không có người thích, đâm chết tôi có con sư cũng không làm vậy là đủ rồi.

Cách đây mấy, mấy đi Cali, thì cái cô bao tử ở nhà nó thì mở cái đó hoài, mà cái một cái vị gì nào đó là chuyện gì theo bảng. Nhưng mà bạn không có quan tâm nhiều đồng bằng tập, gì để nghe cái gì hiểu được bao nhiêu thì phải quan tâm, mà vẫn cứ khen hoài thì nói với chị đó cũng là một cách chẳng tính, nhưng mà nó bị khiếm khuyết, nó bị khiếm khuyết.

Em một người bất tử tránh tính mà hoàn hảo là có đủ ba cái. Một là phải biết con biết coi trọng cái cái cảnh giới hạnh, góc nhìn rộng sư từ góc độ giới hạn ta đặc điểm của tranh tính. Cái thứ hai là phải trách nhiệm. Bởi vì giá trị của một tu sĩ ở năm ở chỗ nào? Một là khả năng tự tu hay là độ tha. Từ từ là vị đó phải có niềm tin, phải có giới

hạn, phải có tạm quý và có trí tuệ, có phát học tần số cát. An đây là chuyện riêng cái gì đó tử tù rồi.

Cái khả năng thứ hai của một vị tu sĩ vụ ít đầu nhiều đầu, rồi vào vợ, chỉ phải là có khả năng đầu tha. Đầu ra đây có nghĩa là mình con sẽ giúp người, anh có được kỷ niệm tin, có được cái gì nhận thức về giáo lý và từ đó dẫn đến truyền hình. Kỳ có nghĩa là mình có thể hỗ trợ cho Phật tử về niềm tin, về kiến thức, về hàng chi giao. Tôi nhắc lại, đầu các trường nhiều dù hai dự bị suốt ra, phải có khả năng vào về phước phân tử của về, nếu người tăng đi cao và khả năng này.

Các trường nhiều dù hai dự bị suốt ra, phải có khả năng vào, về phước phân tử của, về nếu người tăng đi cao và khả năng này thì có cung ắt có cầu, có cầu nó có con, hai cái này nó hỗ trợ cho nhau. Cho nên là về phía thanh niên phải có khả năng lên góc ảnh này, cũng chết thẳng tây nào. Cái quan trọng nhất là cái cả trong tự. Còn nếu có thêm được anh tăng độ ra thì tuyệt vời.

Riêng phật tử đến với thanh niên mà ngoài cái diện cúng dường ra, mà không có cái nhu cầu lắng nghe, tôi nói thiệt, thì đối với tôi đó, trong nhận xét của riêng tôi, thì người cư sĩ mà chỉ có thích cái chuyện cúng bái vụ tí, mà không có thích nghe pháp, thì đối với tôi người này chỉ là phật tử có một phần mười, tức là mười phần trăm. Mười phần trăm có nghĩa là đối tượng đạo nào đó hoặc cúng, nhưng mà không hỏi lựa đối tượng khác mình đúng, thì nó cũng sẽ là phật tử rồi. Nhưng mà nếu không có nghe chánh pháp vụ án chiều nhiều, hoặc có thể vì cúng ông A mà đến nghe ông B cũng được, nhưng mà miễn sao là có cái lòng đối với chánh pháp.

Còn nếu phật tử không thích lắng nghe thì đối với tôi người này chỉ là phật tử có mười phần trăm. Mười phần trăm, tôi nhắc lại, có nghĩa là 90 phần trăm không phải là phật tử. Vì sao? Là vì chỉ thích cúng dường mà không nghe pháp, thì anh biết cái gì về Đức Phật mà anh quý? Anh biết cái gì về Pháp? Anh biết cái gì về chư Tăng? Anh biết cái gì về cái chuyện nhận thức và hành trì? Thì nếu mà những cái này không hết thì thôi, anh là tối đa anh chỉ được có 10 phần trăm. Là bởi vì anh lựa chúng tôi nghe,

anh lười cái đám này, chứ không phải là phật tử đúng nghĩa. Một mục sư, thì mấy cái ông mà giáo sĩ bên đạo Hồi, đạo Do Thái chỉ khác có vụ đó. Anh chỉ còn, anh không có học hỏi giáo lý, anh không có thiết tha lắng nghe, thì đối với tôi đó phải là phật tử.

Nghe, cả ba má của mình, ông bà ngoại của mình, mình có biết ít nhiều về họ chứ. Chứ làm sao mà mình muốn về má của mình mà gọi là người con chí hiếu được. Nói chuyện đời đó, một chuyện đơn giản nhất là đã người con chí hiếu mà mù không biết là người ta với người Việt, quê quán má ở đâu, ở ngôi sống mới, thích cái gì, ghét cái gì, rồi cuộc đời thăng trầm của má qua những giai đoạn nào, qua những khúc bên nào. Là phải lan không có chi tiết lắm đã sai, cũng biết ăn sáng rồi má cho mình và bà ngoại của mình chứ.

Chứ tôi chưa từng biết tới một cái người nào gọi là đại hiếu, là hiếu thảo, mà mù tịt về má mình, ba mình, ông bà ngoại bà nội của mình, thì tôi chưa từng nghe và tôi cũng không có tưởng tượng ra cả người như vậy mà gọi là đại hiếu, không tưởng tượng được. Thí dụ như chúng có một đội học đặc biệt mà ném vô cùng đó, là bị thất lạc rồi nhỏ, mình bị thất lạc tám á, tới hồi mà máy chết rồi vẫn là mình nhận ra, mình biết ra đó là ba má nó, thì coi như là cũng còn có vài tháng là mất nhau luôn. Chỉ trường hợp này, mà cái trường hợp này không có nhiều. 99 phần trăm đại hiếu là gì, hiếu thảo là gì, là phải biết ba má là gì mà mới làm sao.

Còn cái chuyện sống gần ba má được bao nhiêu, cái đó tôi cũng không quan trọng. Nhưng mà sẽ, anh mới biết là mấy anh em mới gọi là người có hiếu chứ. Chứ tôi nhắc lại, tôi chưa từng ngày mà chưa từng nghe một cái người con hiếu thảo nào mà mù tịt về ba má bao của mình. Đối với Phật, với Pháp, Tăng mà mình muốn tất thì làm sao mà gửi được người phật tử, làm sao mà gọi là phật tử chân chính được. Mà làm sao anh biết được Phật Pháp Tăng là cái gì nếu anh không có nghe, anh không có đọc.

sao mà gọi là gửi gắm tin tưởng được, mà làm sao anh biết được Phật, Pháp, Tăng là cái gì nếu anh không có nghe, anh không có đọc, không phải học?

Đặc điểm của tổ chức thứ nhất luôn là quan sát đối tượng mà mình thờ cúng. Hậu Củ Chi xài giải hạn, thì say ngủ thì phải ở cảnh giới hạnh chứ không có quan sát ở khía cạnh khác. Nhắc lại, không quan sát được khía cạnh khác. Nói chuyện đầu tiên là có cái cạnh với hạnh, là sau đó mới tới. Là cái không lấy được, người xuất gia khác người cư sĩ ở đặc điểm đó, không phải quan sát được.

Ghép anh đó rồi ai nói là sự lắng nghe chánh pháp, nói giùm mình. Cái đầu mình giống với cả, nếu mà nước không ra cũng cao, tù thận với nó là nó không có. Tôi có lắng nghe nè, nó có nước, da nó vô nó mới sắc, nước nó mới xài được. Chứ còn tôi biết là bẩm sinh của mình có biết, mà do mình ra chậm ngoài đời, nó không hỗ trợ cho cái giá trị tâm linh mình được.

Cái thứ ba là tấm lòng hào sảng. Đã định nghĩa rồi, nếu không nói rõ ràng ta dễ hiểu lầm là tôi đang kêu gọi cúng dường. Không phải. Mà sẽ có thêm rất là cái tấm lòng của anh đó, anh có khả năng buông bỏ. Chúng ta ly kể là chuyện của Note II.

Em làm nhiều nghĩa lắng nghe, như quốc tế ở chỗ chị bước tôi đi. Nó có nghĩa là bàn tay rộng mở. Nghĩa là nếu nói ra, nếu mà nói cho nó ra một người hiểu đạo, thì chỉ là cầm sự chăm chỉ chọc nó lắm, không có xiếc. Có nghĩa là sao? Nhưng vì nhu cầu ta phải có vận dụng để ta xài, vì nhu cầu luyện tập phải có nhiều cái chỗ ở, và có thuốc men, có thức ăn uống, đã có vật dụng. Người hiểu đạo luôn luôn nghĩ như vậy. Vì nhu cầu mà tao phải có, chứ tao bảo an toàn, không có một lý do nào để làm cái chuyện mà gọi là sở hữu, bởi vì bản thân nó.

Chị sau đó bà cái bị điếc không, tôi nhiều lần người rất nhiều, là mình nghe cái chuyện của của là gì đó, làm cái khái niệm hư đảo về đất đối vùng kín. Của là gì? Mình bỏ tiền ra mình sẽ gửi một cách hợp pháp món đồ nào đó, thì trong cách bị gọi của dân gian là tôi gọi nó là của của mình. Chứ bây giờ mà mình làm anh sang nhượng, hiến tặng, quẳng, bình tắt thờ rồi, những cái đó không còn là của mình nữa.

Đây là ý nghĩa rút ra của trữ vũ khí, trái nghĩa là mình hiểu rất rõ là vốn dĩ nói sai chân đế, và tất cả được quân nhân có thể tặc bẻ, thì cái gọi là quyền sở hữu nó rất phù phiếm. Và trong cái đời sống được tử, giàu xuất gia và tại gia, trong đại học đặc biệt thự ở chung là phật tử, có nghĩa là con qua Tết thì miễn phí vận chuyển, đương nhiên nó làm chuyện đương nhiên và làm được thì tốt.

Trong các nhận xét của tôi, tôi nói như vậy. Ta còn cứ tưởng là vũ khí với làm được thì tốt, không phải, mà nó là bạn phải làm. Một người hiểu đạo mà không có lý do gì không hỏi con vũ khí.

Tôi nhắc lại cái chữ bún thiết, hay là cái tinh thần hào sảng phạm quan toàn, không có dựa vào cái giá trị vật chất của các món đồ đó, cũng dựa vào kích thích phước là trọng lượng của nhà đoàn vụ các món đồ đó, mà giữ bằng chính tấm lòng của mình.

Thì chị khi này tôi trích dẫn một đoạn kinh, là một vị trí CEO chỉ có tâm. Mình bác họa an toàn nó cây song với một tâm hồn khao sáng, một bàn tay hào sảng. Đã ghi sao? Là bởi vì chỉ với của mình bác nghe mà bị, nó vẫn có thể chia sẻ được với anh em. Trả cái gì đang bị bệnh không, không có ăn với món mộng, mà trong bát không được bữa nay không đi, mà để an toàn nó cứ mày mày chối là cái bệnh không. Ok, nhiều nhập cái món mà trong bát của mình. Biết cái ông chịu đó không có rằng không ăn cái đồ trong bát.

bệnh không. Ok nhiều khi nhin cái món mà trong bát của mình, biết cái ông sư đó không có rằng không ăn được cái đồ trong bát của mình, ok chia sẻ. Không đi, không đi được, hoặc bị cao máu, chảy máu đông, bán mình tốt hơn, ok chia sẻ.

Nếu mà nói như vậy thì quý vị hình dung được, ông sư đi bát của ông an toàn có thể hành sản chứ đâu phải là không thể. Nhưng mà có món ăn cho cái người bị bệnh cao máu, vết sẹo do tiểu đường, mình đối giùm đó cũng là khảo sát. Thấy mình bạn không thích, mình chia cái nhiều của mình cho ông đó, là khảo sát.

Bữa nay cũng bệnh nó không đi bát, anh em chia nhau bình bát, đó cũng là khảo sản. Đó là nói thiệt kỹ về người xuất gia. Thì nó lâu nữa, người cư sĩ thì đối với người xuất gia mà chỉ có một mình bát mà người ta bỏ an toàn có thể hành sản, thì nói gì cũng được cư sĩ giàu nghèo, nghèo rớt mồng tơi cũng còn hơn tảo quân sư.

Cho nên cái đặc điểm của chánh tín là gì, là không có thích lắm, là bởi vì nhiều lý do. Thứ nhất là người có chánh tín hiểu rất rõ một điều, sống nay chết mai, khỏe cách mấy trẻ cách mấy cũng có thể sống vậy truyền chết. Thứ hai, người có tâm hồn, người có chánh tín luôn luôn hiểu rõ một điều, ta ăn thì hết mà người ăn thì còn. Các vị nghĩa là tôi biết được vị tinh cỡ nào, nhưng mà tự tin diện nó phần trăm phần trăm, tại ăn thì hết mà người ăn thì còn, để cho người tinh khôn có muốn năm.

Và ai mà có coi Trung Bộ, đó là bài 3 Tăng Chi Bộ, Trường Kinh, cái bài gì ta, thế về cúng tụng và tập thể, trong đó có nói đến bốn cái cách mà gọi là sử dụng nghệ tài sản vật chất của cư sĩ. Nó đó địa chỉ luôn, kinh tụng về thập thượng, cái phần 4 chi của kinh Trường Bộ.

Ngài dạy bốn cái cách sử dụng tài sản vật chất. Một, làm trả nợ cũ, có nghĩa là mình dùng cái mình có, tôi nhắc lại, nghèo như cái khăn mà thì cũng có thể làm gì đó. Trả nợ cũ là phụng dưỡng cha mẹ, trả ơn cho người ơn anh, phụng dưỡng cha mẹ, trả cái ơn nghĩa của ân nhân, gọi là trả nợ cũ.

Cho vay nợ mới có nghĩa là mình còn cái trách nhiệm với những người bên cạnh mình trong gia đình mình, như là vợ con bạn bè của mình, giúp đỡ họ trong cái khả năng, chuyện đó được gọi là cho vay nợ mới. Còn điện hội trả, chị có hỏi vậy chứ cho vay này có nghĩa là phần mình em có để dành, nó còn kiểu cái gì nó. Nhưng mà ở đây được gọi là có 2 cách để dành. Cách thứ nhất là cho vay nợ mới. Còn cách thứ hai gọi là chôn của để dành, lát nữa tôi nói.

Còn bây giờ trước hết là trả nợ cũ nghĩa là trả lời cảm ơn của cha mẹ, của người nào đã từng giúp đỡ mình, hết rồi là trả nợ cũ. Còn cho vay nợ mới là có những cái là

mình bán, mình bố, mình chia sẻ cho những người mà trước đây chưa từng có ơn nghĩa gì với mình, em những gì gọi là chị trả nợ, cho mền nở mới.

Của cái thứ ba đó là liệng bỏ hố sâu, gọi điện hỏi mua sao. Có nghĩa là sao, là dành ra một phần ba, một phần tư tài sản là chi tiêu hằng ngày, thì các vị này biết vậy. Ngài gọi là liệng bỏ hố sâu, có nghĩa là mình dùng rồi thì hết. Đắt thì nó tồi tệ đi, xin lỗi, nó thời kỳ mình dùng. Với lại cũng giống như bỏ vô bồn cầu bấm nút vòi nước, không lẽ là cái gì hết.

Nhưng mà riêng cái phần thứ tư đó là chôn của để dành, có nghĩa là biết bố thí cúng dường. Ở đây tôi nhắc lại, không nhất là phải đem cho mấy tăng ni, người xuất gia không tóc nó gọi là, vũ khí ngã mới gọi là chôn của để dành, mà là bất

nhẫn là phải đem cho mấy Tăng Ni, người xuất gia không tóc, nó gọi là Vũ-khí-nga, mới gọi là chúng của nó dành. Mà bất cứ ai. Tôi kể người nghe chuyện nhỏ xiu thôi, chuyện nhỏ xiu.

Có một vị trưởng lão, vị trưởng lão tỳ-kheo tại Đức, vị này đi bát. Xin lỗi, người ta mời về cúng dường ở nhà. Vị này tu rất là trong sạch cho nên không có tài sản gì hết, chỉ có bình bát. Cho nên khi mình đi, chẳng đem theo gì. Trên đường về nhà, trên đường về chùa thì gặp cục cục cục cục, con chó mẹ mà nó gầy xơ xương, nó đang nằm như vậy cho con bú sữa. Mà còn sữa đâu để mà bú. Vị tỳ-kheo này động có lòng đại bi mới nghĩ, bụng nó là mình không có gì để cho nó ngoài ra cái bữa ăn mà mình mới vừa nuốt vào thôi. Vì mình có nhịn tối ngày cũng không sao. Mà con chó mẹ này nó nhịn đói là nguyên cả đám con cũng đói, coi như cả đám.

Cho nên vị này nghĩ là mình nhịn một mình mình thôi, còn bây giờ nó nhịn là nhịn cả đám. Chỉ vì nghĩ như vậy, ngài mới ới ra ngày bữa cơm đó, cho nên tiêu chí mà vị tưởng đối tượng cũng vừa buổi tối từ bốn phía, đây là cái gì làm cho hết. Năm chó cho ngoan nha. Mà chỉ vì tấm lòng đó thôi, mầm đời đời kiếp kiếp, sinh ra lại trở lại

không bao giờ biết đói. Mà đã vậy, có gì có bằng cách nheo mà không có ai đó người giúp, thí dụ là chư thiên đó phải ra tay mà giúp.

Mà thông tin ghi rõ là những vị nào khuyến mãi, vị nào mà mình nhìn thấy vị này mà gặp mấy cái lúc khó khăn mà không giúp là nóng bức chịu không nổi. Phải nó nóng bức chịu không nổi mà không có biết gì hết, tự nhiên lắm. Con người này mà gặp lúc khó khăn cái dựa trọng ở đường, mở mặt mày xanh mét, nói bụng là chư thiên đầu đó là chật kín người ta, kiến không cần biết, chỉ cần gặp cái ông này mà không bị đói, nó rất là lời. Họ không giúp nó nóng bức giống như đem bỏ vào lò, giữ không nổi. Thế là họ phải làm sao, phải tin nóng, mà thì ba giây là vị được, phải có đồ ăn, tao có được, áo quần chần màn hình nền, buồn quá khiếp.

Rồi một cái chuyện thứ hai là ngài ăn của lá trước khi đi xuất ra đó. Là ngài viết, viết bao nhiêu người trong Zombie mà nha. Mình trong quá đời, một cây viết nghe, là một tỳ-kheo cũng đại khái của Tommy, quả bắt tôi kể. Tôi kể con là người nghèo không đó, chứ còn người giàu tôi không có thêm nhắc tới. Người nghèo nha, đi bát về, cái ngày nào chứ ăn xong rồi có đi rửa bình bát, trước khi rửa lấy cái bàn tay nó viết mấy tùm lum, hiểu chữ viết về quét nhà.

Viết về về về, chú ý cái gì mà đầu dư miếng gì biết, viết về cái. Mày 53 hột cơm rồi chút chút rau cải là vậy đó, gom như được chuẩn bầm 15 một góc nhỏ gì đó, đừng có ngó quanh quanh có chỗ nào được được đó để đó. Có ý nghĩa rất là đơn giản thôi, không có cao siêu vậy. Nói chuyện để nó rồi coi con gì đang định nói. Mà suốt đời tu, ngày nào cũng cứ tái bản cái vụ đó hoài đó. Kỹ trước khi rửa bát, cho nó lấy cái bàn tay, lấy cái mấy ngón tay nó kéo các bé không được dùng chữ, nhóm có bữa được những bầm nhé, kiểm cái chỗ nào đó để nó, cái đĩa nào ăn được thì ăn.

Mà trời đã cô với việc biết chỉ có bao nhiêu đó, tôi đã mặt ơ, đời sinh ra nó là có như là khó nói, nặng nghe lắm. Thú cũng biết đói là gì, làm thú nha. Làm loài thú, làm chim, làm mèo, làm gà, làm cho gì không biết cũng không có nổi. Chứ rồi đến rồi còn nói cách mèn thấy, người là nơi đời không biết đâu. Đi đ vụ án giết nhiều người như

vậy. Có nhiều bữa tao đi bán sao mà gặp trong tiếng hiêm, cái này gọi là gia đình của nạn nhân, ngắt gia đình.

Nhiều người như vậy. Có nhiều bữa tao đi bán mà gặp trong tiếng hiêm. Cái này gọi là gia đình của nạn nhân. Ngài Ất gia đình nạn nhân là do ngài viết ngày xưa đó. Còn hận quá, đi ngồi không dám giết ngài, mới luyện đá đánh, nó đọc đầy rồi sao, rất y là bể đầu bể bát vậy đó.

Chứ còn ở thằng Tèo đánh ngài, là thằng Tí nó cũng được khổ như vậy. Nó đặc biệt cái thằng nghèo nó đánh ngài, nó chửi ngài, thằng tiếng nữa nó kéo cả nhà nó ra, nó cũng được. Cho nên nó là cứ là ngài mình mấy máu me bầm dập một thời gian như vậy. Mà cứ tới giờ ăn là mấy ông sư, lúc nào ông xin nào cũng thấy ngài, nó là sẽ như thằng no đủ cho an đề như vậy.

Thì cái chuyện chữ ăn có nhiều, vì thằng ngang nhiên. Để cái câu chuyện đáng để ngày mai giải thích cho biết rằng đúng là kiếp này thì có vẻ mang nhiều máu với thiên hạ thiệt, nhưng mà là đời xưa đó từng là một tí keo, có một cái tâm hồn hào sảng trong một cơn điều kiện vật chất nó cực kỳ kim tốn.

Em nhớ chuyện người có chân tín, nhờ Thích, nhờ ta cho nên mới biết nghĩa vụ này. Người với chánh tín luôn ý thức được chuyện đời hư ảo, không có thích sở hữu, mà tự chủ. Không thích tự nhiên nó buồn, không thích đó là đi nó buông với. Bây giờ chị nghĩ nó còn động từ nào khác nữa không? Nóng thì buông, để không kéo thì đẩy. Chứ bây giờ có bị làm gì, có động từ thứ ba không? Muốn lắm thì phải buông chứ, không muốn kéo vào tao đẩy ra. Tôi muốn nói mà bữa chứ không muốn, chữ đừng có cho tôi bây giờ làm sao.

Thế là cái người cư sĩ có nghe pháp, có niềm tin của trí tuệ, tự thấy rằng không có lý do gì mình nhưng thư mình giữ. Còn cái bận nhất, cái bận nhất trên đời này là nghĩ rồi nhanh lên. Có đáng để cho hay không, hoặc là đi dành nó đi ngủ sự. Nghe cái suy nghĩ đã rất hợp lý.

Nhưng mà quý vị tưởng tượng đi, giữ bao nhiêu để gọi là đủ? Cho cái hũ chị có diện tích hai kỳ trồng rừng, trồng cây cảnh, trị pháp 8 chỉ cho nó sẽ phải giả bộ cấp bậc thánh. Kỳ sĩ vị đẳng cứu thế không có phân biệt. Nói như vậy không có nghĩa là tư để bắt các vị, và xem tôi với ngài, bảo tôi với nhiều phát nhanh. Cũng có nhà chuột ngàn đời có ý đó, nhưng mà tôi đang nói chỗ này, chỉ chửi mà vợ vũ khí, mà có cái lựa chọn thì nó cũng có cái hay cái dở.

Thì yêu mình nghèo nên mình cũng có lẽ cậu kéo ý lựa chọn. Bởi vì mình khúc tôi không tào lao rồi lát gì nói hàng cũng có được gặp đó. Nhưng mà nó có cái dở vậy, bú tí mình có lòng lựa chọn là vũ khí bằng tâm hữu hành, bổ thí bằng có tông nữ hện rồi, công đức nó không thể vô lượng. Chỉ được công đức vô lượng khi anh có cái tâm vô lượng và vô hạn.

Nghe tôi nhắc lại, không phải là tôi bắt anh phải đi cúng dường chỗ ông tào lao. Bây giờ nghe cái này. Đầu tiên là mình phải có cái niềm hoan hỷ với những việc có giá thành, nhưng mà trong có tinh thần pháp mà nói, em xứng đáng cũng nhiều nhất. Nó gồm có hai mặt, là cái bát đó có với mình luôn, là mặc nó có đức đồ, thì hai cái kia thì bát, cái anh trung là một.

Nghe lời cái đó tượng thứ hai, đánh cúng dường là cái đối tượng đó đang cây mà họ đang chúc trước mặt mình. Có người yêu không biết cái này, nhìn cái nghe nó đối tượng đánh xuống giường này, chỉ biết dán vũ khí, chỉ biết có một số người pháp này, thì tôi giúp. Chơi với ai mà cứ tung ra rất nhiều người càng nghe cái này.

Tôi nhắc lại, các đối tượng mà đánh cái thẳng vũ khí được làm quá hai. Chúng ta có 1 xưa giờ mình sẽ biết nó là cha mẹ, rồi mà xứng đáng. Người có đức độ là xứng đáng. Mình quên nó cái hàng thứ

chúng ta có một, xưa giờ mình sẽ biết nó là cha mẹ rồi, mà xứng đáng, người có đức độ là xứng đáng, mình quên nó cái hàng thứ hai, cái người đáng nó đi. Chúng ta muốn ý đó chính là cái người trước mặt mình mà đang có nhu cầu. Vì sao vậy? Kính

thừa quý vị, thánh kinh ghi rất rõ cái này. Sau đây là những trường hợp chú ý đem lại công đức lớn. Một là người có đức độ, hai là người đang có nhu cầu. Và trong cái gọi là người có nhu cầu ấy, thánh kinh ghi rõ luôn: người đang bệnh hoạn không có tự xoay sở được, người đã sắp đi xa, người ở xa mới về, gom chung là người họ đang gặp khó khăn. Đó nghe, là người đang có nhu cầu.

Như vậy tôi nhắc lại, các đối tượng mà mình bố thí mà công đức rất lớn, nó gồm có hai. Một là cái bậc có đức độ, hai là cần phải đúng lúc đúng thời cho cái người đang có nhu cầu ở ngay trước mặt mình nha. Nhớ cái lắm chứ còn đừng có ngồi tính: ông nói ông dựa vào kinh nào vậy? Cảm ơn, Google dùm tôi đi. Đó, cũng như người sắp đi xa, hoặc người ở xa mới tới, hoặc cho người đang bệnh hoạn không có khả năng tự xoay sở nha. Mình có nghe pháp mới biết cái này chứ còn cái đầu tự mình làm sao mình hiểu ra cái này. Đây là đặc điểm của người với tránh tính đó, đây là đặc điểm của người có cái...

Ờ, ok, cho xin cái bài mới, thì cứ giảng đại hội trúng thù nữa. Ok.

Đó xem rồi, hiểu rồi.

Ở đây là cái ba lợi ích, đồng tiền, đặc biệt là học sinh cơ bản, người mình châu thấy rõ ba lợi ích này là cần thiết cho một người thuyết pháp. Rồi, bài này thì đang rồi vô này nha. Em trong chú giải mới nói liễu giải, rồi anh liêm cháy xem đây mới nói rằng, hiểu về nghĩa là sao, hiểu về pháp là sao. Thì thích lấy dùm, cô giọt mưa lấy dùm tôi cái đoạn chứ, còn cuối nha, đoạn cuối của cây trử tình, hai câu cuối của đoạn 43, lấy dùm tôi cái nó đi. Hai câu cuối của đoạn 43, 43, 43, chú giải 43 đó, hai câu cuối. Có đầu lấy được cái áp thấp bác thấy xăng V2 câu cuối, vụ tới đảo giải 43.

Chỗ đây giải thích cho rõ, liễu giải nghĩa là sao? Có nghĩa là áp phát thanh nhàn yếm, nó position V là biết, là phải biết kinh điển giáo lý. Và cái chú giải thứ hai là thâm mắt, có đi sẵn về gì, có nghĩa là biết và tránh tận thực trạng. Đây là ta đi thăm, tao đi thăm má, đi lại chính bạn à. Còn cái kia nấp đi, nó là chú giải đó. Bây giờ tôi đang

giảng, mà giờ đang giảng nhưng đẳng cấp đó nhớ nha. Đây là cái lý do mà bà con phải học lớp này. Nếu mà con muốn học sinh tan mảy cho nó ok nhé, tôi không có nói với mình phải học với tôi, mà tôi nói là nên học lớp này. Có nghĩa là ai ở đâu cũng tổ chức các lớp mà nó giống như vậy, nên học là vì sao? Là vì không có đọc chú giải, nhất là bản pali nha, chứ bản tiếng Anh cái máy tôi cho rằng nó không có tới nơi tới chốn. Mình vẫn tin mấy cái này, nếu mà không có đọc chú giải là mình tự mình ngồi mình tưởng ra nha. Rất nhiều và rất nhiều phật tử Việt Nam đọc hiểu tinh đạn bằng cái vốn liếng Hán Việt qua họ nha. Rồi chưa kể là của em còn xài từ điển Nguyễn Văn Hóa mới ghê, nó đi sang Việt Nam không mới được nha. Đọc đọc đọc đọc, đọc kinh và đọc kinh rồi ngồi mà tự lấy cái vốn Hán Việt để mà hiểu kinh điển thì thôi, em là con cháu của Tập Cận Bình nha. Nghe nó là con cháu Tập Cận Minh rất là con mình. Có quạ lên mình phải vài về, phải có còn kinh điển pali chứ nha.

Thì liệu vậy, cái lợi ích của cái người mình giảng pháp là cái gì? Đó là cái bản thân người đó trước khi đi giảng, họ phải biết qua cái gọi là chánh tạng và chú giải. Rồi với người nghe nhờ

đó là cái bản thân người đi giảng họ phải biết qua cái gọi là chánh tạng và chú giải. Rồi với người nghe nhờ vậy đó cũng biết thế nào là chánh tạng, thế nào là chú giải.

Ở đây còn có cảnh cấp ba, nhưng mà mình gom lại. Có phải vậy không, một là người nói, hai là người nghe, và ba là cảnh. Như vậy là rõ. Bởi vì sao? Là vì ngày một mình hiểu rõ, mình muốn vẽ ra cho mình một cái bối cảnh, có nghĩa là trong một chu vi hình vuông là một bức tranh, ở trong đó cả người nghe lẫn người nói đều hiểu hết.

Biết là bao nhiêu lý do vì đâu mà nảy căn thành cái thứ ba. Nhưng mà khi mình nói chuyện với nhau trong trường hợp này thì mình sẽ kể hai thôi. Có nghĩa là ở mỗi người mà thuyết giảng Giáo Pháp, một là bản thân người giảng có dịp để mà họ gọi là ôn lại cái chánh tạng và cái chú giải, và hai là người nghe cũng có dịp để mà biết được cái chánh tạng và chú giải ra làm sao. Thì trong trường hợp đó được gọi là Liễu giải nghĩa và Liễu giải pháp.

Chữ Liễu, Liễu giải này có nghĩa là hiểu suốt, hiểu thấu. Liễu giải đây nghĩa là hiểu cho tròn, là giải thích. Liễu còn có nghĩa là finish, có nghĩa là trọn vẹn đấy, giống như kết liễu vậy đó.

Thêm cái nữa là do suy diễn, bởi vì cái thứ tư là văn, nghĩa là do học đọc nghe từ người. Yêu cầu thứ tư là vậy, cho mình dựa vào cái văn học đọc nghe đó mà mình thấm thía, mình suy tư, mình gặm nhấm và tiêu hóa với riêng mình, cái đó được gọi là tư.

Còn có chữ tu. Tu là cái trí, là cái khả năng nhận thức chỉ có ở trong cái người mà có tu tâm. Nói thẳng luôn là chỉ và quán, chứng chỉ và quán qua cái niệm và qua các kết quả đó, qua niệm định tuệ, nhận ra những cái điều mà không có trong sách vở, nhận ra những cái điều mình nằm giữa hai hàng chữ.

Ví dụ tôi đang nói là đúng rồi, nói vậy đó của mình nè. Ví dụ như mình cứ lo mình học, mình đọc sách là vô thường, chỉ nó vô thường làm sao. Nhiều nhiều lắm là mình tưởng tượng, cho nó hồi này vui và buồn, lấy thí dụ này đứng vậy đi, từ này ăn vô nước mình yêu đó, là ở xa xa ngút, từ nhỏ trẻ giờ già rồi, nó khỏe và bệnh thì nó gọi là vô thường. Hiểu vậy hết á cạ.

Trong cái người mà có niệm có tuệ đó, họ sống tỉnh thức trong đường phúc thì cái rõ là vô thường nông dân xã, cần thiết là rõ hiểu bằng chính về sự cảm nhận, bằng sự thân chứng, bằng cái sự thể đó, mới gọi là tu.

Còn thấy rõ ràng mà hơi thở ra không phải là hơi thở vào, cái tâm mà biết hơi thở ra nó không phải là cái tâm mà biết hơi thở vào. Tâm luôn luôn sanh diệt, hơi thở luôn luôn sanh diệt, và luôn luôn sanh diệt. Hồi này hơi thở ra dài, bây giờ thở vô ngắn. Hồi này là thở bằng niềm vui, bây giờ thở bằng cái sự khó chịu. Hồi này bận tâm thiện về thể, bây giờ bằng tâm bất thiện đó.

Đặc biệt sau đó là cái cảm nhận này hoàn toàn không phải là do nghe lại người ta, không phải do đọc sách, cũng không phải là do mình suy tư tưởng tượng. Vì mình

thấy như vậy đó. Mà thấy rõ như vậy rồi.

Lúc đầu thì mình có thấy tâm mà nó từ trong, ví dụ như mình chỉ nhận ra cái gì nó dài nó khô nó rõ, còn từng từ từ từ chứ, nó bé luôn, nó mạnh rồi đó, thì mình kịp nhận ra nó là trước khi mà nó kéo dài một tiếng. Nói trong game hiểu không, là chưa biết đạo thì mình thấy đời mình nó là một cái like, một cái bịch dài. Biết đạo mới mà nói đời mình đó là từng đốm sáng stop, nhưng mà hàm

Mình thấy đời mình nó là một cái dài, nhưng người biết đạo mới nói đời mình đó là từng đốm sáng. Tu Tứ niệm xứ mới thấy đời mình là từng cái chấm, từng cái chấm chấm. Tu là nó giúp cho mình thấy được cái chấm chấm. Còn văn, tư là nó giúp cho mình, nó chỉ cho mình thấy cái dài, đường dài thôi, nói chung chung. Nó chỉ giúp cho mình hiểu chung chung, sinh ra là để có già, có bệnh rồi có ngày nó chết. Đó là mình hiểu cuộc đời. Cái trí văn hiểu đời nó như một cái dòng chảy của đường dài thôi.

Còn tu cho phép mình học kinh, đi làm nữa, học kinh nghiệm. Tư và lý thuyết để mình hiểu, à không, đơn giản mà cuộc đời có thăng Tèo, mảy cũng đang teo, nó có từng giai đoạn thiện ác buồn vui, chứ không có nghĩa là cuộc đời cái thăng Tèo mà cô đang teo đây nó là sự lắp ghép của những cái phút giây ghép buồn vui đó. Đó là cái chữ tư. Còn cái tu là chánh niệm, mà đúng như vậy nha, đúng như vậy. Và càng niệm càng mạnh, tuệ càng mạnh thì cái bề ngoài của mình nó càng nhiều hơn.

Kiếp thôi, những cái mà một cái thiện tâm, nó trộn cơ mà, nhưng mình vừa có chịu, biết liền đây là ganh tỵ, nó vừa chớm một cái là đi, đây là vẫn xẹp. Mình phải có cái gan, phải có gan, chẳng hạn như là chị rồi ở đâu có bài giảng đó, xin lỗi rồi có hỏi mấy người đó, hỏi gì, theo các vì với một gam muối nó có mặn luôn à, khi con ngựa nó quá khó nói tìm chỗ đó là một gam đường thiệt, nhưng mà nó vẫn là một ra muối, dù ít nhiều vẫn là làm muối, muối, đường trong tay mẹ vẫn là ngọt, vào áo, xin lỗi, một muối trong tay mẹ vẫn là mặn, mà một gam đường trong tay kẻ thù giết cha mình thì nó vẫn là ngọt.

Mình phải chấp nhận cái gì đó nha, mình phải chấp nhận. Cái gì đọc lên nghe rất là kỳ, nhưng mà cái câu này người mà đọc cái câu này một ngày 1001 lần thì tự nhiên cái nội tâm nó sẽ khác đi. Cứ đọc như con nít mà nói, tôi nghe không có mùi kinh điển nhưng rất là kinh dị nha. Cứ học cái này, một ra muối luôn luôn nè mặn, một gam đường luôn luôn là ngọt, tí muối trong tay mẹ vẫn là mặn, tí đường trong tay kẻ thù vẫn ngọt.

Bắt đầu nói thêm, một chút phiền não vẫn là phiền não, đó một chút thiện tâm vẫn là thiện tâm. Cái này chỉ có người có chí tu, có chánh niệm mạnh mới thấy rồi. Cái này thí dụ như bây giờ mình lấy cái ông sư đó, mình vẫn là cái người đối tượng đó, mà nó thấy mình tính cho nhưng mà mình rút tay lại, lúc này mình ghi cái này làm bánh xe. Mình đã có cái gan phải làm bánh xe chứ, còn thường là mình hay suy lý không. Tại vì tôi thấy nó tướng nó không ra gì cho nên tôi mới phòng trò, nhưng mà mình đã có ghen.

Mà nó có gan, mình nhìn thấy đúng ra này không xứng đáng, nhưng mà tâm mình. Đúng rồi các bạn sẽ, bởi vì nếu mà là người hạng sẵn thì cái này nó đâu có đáng gì đâu, kệ cho cha nó cho rồi, mà phải nói thật nhiều rồi nha. Nhưng mà cái này mình thấy thương một chút, cái thương đó được gọi là bận sọ. Mình nghe cái tâm mình cái kia một chút là mình có gai, mình thấy đây là ghen tỵ nha.

Mà biết rõ như vậy, mình có hai cái tâm. Mình nói kỳ vậy, đem lấy biết rõ đây là tham nhé. Nhưng mình ở nhà ta, mình biết mấy có được mật thờ đẹp quá, em có đủ cái nệm và toàn, để mình biết rõ cái thích của mình lúc đó là giải thích cho thiện tâm. Thích đó là vợ thẳng tham, nên là tâm thiện. Nhanh với tượng mà mình nghĩ đến Thế Tôn có 32 hảo.

Giải thích cho thiện tâm thích, đó là vợ thẳng tham. Nên là tâm thiện. Nhanh với tượng mà mình nghĩ đến Thế Tôn có 32 hảo tướng, sẽ có 30 ba-la-mật, mẹ có là nhất thể chí. Hai ngày cũng đương cái gì người cũng biết, nét đẹp đại trượng phu là khỏe

ngoài, đứng cạnh là vẻ đẹp bên trong. Mình nhìn bầu cử ngày đẹp quá mà mới nghĩ tới những nội dung đó, là mình quan nghĩ với tâm thiện.

Còn đảng này mình nhìn bức tượng người ta mà còn nghe bằng trầm kêu cắt, phải nói là cực kỳ tinh sở chi tiết, mình thấy mình khoái. Mình nhìn thấy bức tượng để mình thích, từ tốc độ nghe nó hay, là từ góc độ niềm tin? Cái đó cái này là phải nói là mình phải tỉnh táo mình xem.

Thì luôn có nhiều người cũng sẽ khó chịu, nó khổ đó có chút xiu rồi kể chi. Tôi đang mượn cái chuyện với chứng minh thôi, đâu có gì ghê gớm đâu. Nhưng mà mình có cái anh chỉ có tin khi ghen nữa, mà mình nhìn nghe nó. Đây là niềm nở, đây là tham là thiện. Thì tôi quên lại ký nó cơm ba, đây là ký văn thứ tư và thứ tư.

Thì cái tuệ nó mới cho mình hiểu nó. Cái vụ mà tôi mới vừa nói nha, con nói cái bằng và lý tư chưa thì chưa chắc, nhưng mà chỉ có cái tuệ tím tụ tập này mà định, thì nó mới cho phép mình có cái gan, có can đảm mà nhận diện nhạc trẻ từ lấp ló, là cái bị biết. Mà cái mầm chết rồi, cái chết nữa, tao điên núp lốc tiền nữa, lên nên nấp nó lấp ló ở mọi nơi mọi lúc.

Cái con nhện độc, một con rắn độc nó có thể mất bên dưới một cái lá. Thì cái tiền nào nó sẽ ẩn mình dưới biết bao nhiêu là suy nghĩ hợp lý. Cái này có lẽ là học thuộc lòng câu này: rắn độc nhện độc, hoặc là nói chung là cái chết, cho nó có thể ẩn nấp với một cái lá. Xì phé tâm bất thiện của bí ẩn nấp trong một lớp vỏ rất là hợp lý. Để chỉ có cái người có trí tuệ mới shop nhận ra giờ này. Còn những người không có đi, tôi chỉ có học cho biết thì đừng không mà biết cái điều.

Từ nói tôi nhắc lại đọc cái câu vớ này nữa: cái chết có thể ẩn nấp bên dưới một chiếc lá nhỏ, thì tâm bất thiện hoa an toàn có thể ẩn nấp dưới một cái suy nghĩ mà mình cho là hợp lý.

Cái này trên nó lại đi cái lợi ích của cái người mà thuyết pháp, về nghe pháp là cái gì? Đó là bản thân người nói có dịp nhìn lại tâm trạng mà chú rể rồi, cái người nghe lại

cũng có dịp nhìn lại cảm tay qua chú rể.

Ok bây giờ xin một cái bài mới, xin lỗi để bạn mới. Bye bye người bạn gặp em đây à. Ở cái đoạn 43, 44 giống nhau cho nên tôi không có giải thích riêng, đưa cơm chung lại 43, 44.

Bây giờ tôi khi nói về cái đoạn 45, bốn phận này. Các tỳ-kheo có ba cái đức làm này, ba pháp này nè, mà được cái bát hiền thánh chân nhân ở đời nói tới, là cái hạnh bố thí, hai là xuất gia, và ba là hiếu thảo. Cái này thì nếu có đọc nước qua thôi thì vậy cũng đừng dễ hiểu, mà dễ hiểu thì nó là bình thường, mà bình thường nữa nghĩa là tầm thường nữa, nó khổ vậy.

Thế nó dễ hiểu gì ở đây? Nó có nhiều nghĩ mà tôi muốn gửi cho cái vị, trước khi qua viking khác. Có nghĩa là bài kinh này nội dung rất là sâu, và phải đọc nóng chỗ khác thì nó khác, là cái này nó sau tin tức là cái sự ra đời của chiếc và cực kỳ hiếm hoi.

Đang nói về cái kỳ ba pháp hiền thánh ta nhắc đến rồi, lại đi bắt đầu bằng một cái gì? Cái kỳ nhé em, có nghĩa là chưa là rất lại yển quý không, anh em bé rất làm, mà là cực kỳ. Em không biết có khi đó cả mấy ngàn tỷ quả, là tỉ, mà là mấy ngàn tỷ, mấy trăm ngàn tỷ đại kiếp chứ. Cái đó có nhiều phim mấy trăm ngàn tỷ lệ triển không có bị.

tỷ quả là tỉ mà là mấy ngàn tỷ, mấy trăm ngàn tỷ đại kiếp chứ. Cái đó có nhiều, phim mấy trăm ngàn tỷ liên triển không có vị Phật nào ra đời. Bây giờ nghe một ngàn tỷ là một xiu gì nữa, mà cái này là mấy trăm ngàn kiếp như vậy cũng không có vị Phật nào ra đời. Hiếm lắm.

Trong thời gian đó thì trên đời này cũng có cả người thiện người ác như bây giờ vậy đó. Nhưng mà người thiện lúc đó coi như mất nguồn nương pháp rồi. Như vậy người thiện lúc đó là ai? Điều thiện đó là gì? Dạ thưa, người thiện lúc đó chính là những người sống bằng tâm hồn nào? Sánh được cái gì nữa? Biết chán sợ cái đời sống nữa vô. Rồi cái gì nữa? Biết sống hiếu thảo với cha mẹ. Bởi vì đối tượng để cúng dường

đó không còn là Tam bảo nữa, mà chỉ còn là những cá nhân đức độ mà không có liên quan tới pháp. Ví dụ như mấy vị đạo sĩ đắc thiên, hay là chư vị Độc Giác. Mà các vị Độc Giác thì các ngài giữ cho riêng mình chứ các ngài không có truyền giáo, độ sinh như là các vị Toàn Giác.

Và gần nhớ nhau sau này, có nghĩa là cái thời kỳ vẫn không có duyên Phật ra đời đi nữa, thì ba pháp này được xem là cái chỗ nương cho cái người làm trở lại đời. Có nghĩa là đầu không có vị Phật ra đời đi nữa thì đó cho nó đủ tin vẫn được cái người làm.

Cái người làm là cái người có hội đủ những điều kiện tâm lý để bố thí. Cho cái này con ghi lên đây, khi tôi nói riêng người làm, đó là nó phải có đủ những điều kiện tâm lý để bố thí. Thứ nhất, họ biết rõ đời là hư ảo. Biết rõ đời là hư ảo. Cái thứ hai là thấy năm dục thường là khổ ưu phiền. Cái thứ ba là biết ăn gì hết mà cho đi trọn nha. Đây là tối thiểu. Cái là tối thiểu, là những nhận thức mà chỉ có được ở cái người tới. Người làm thứ ba thứ tư nó là gì? Chỉ có người làm mới có khả năng thương người khác, biết động lòng trắc ẩn, biết mất ngủ khi thấy người khác cần mà mình lại có thể chia sẻ.

Tuy vậy, cái người làm cho biết có những đặc điểm này: hiểu đời là hư ảo, hiểu được cái bản chất phù phiếm của quyền sở hữu, và biết rất rõ nhịn ăn gì hết mà người ăn thì trọn được. Cái thứ tư đến là chỉ có người làm nó biết thương người. Và cái đặc điểm của con người so với loài thú là gì? Là biết thương cái đối tượng khác không có cần đến những điều kiện huyết thống. Con thú mẹ nó thương con, con thú đực nó thương con cái, nhưng mà ngoài hai cái tình thương kiểu như vậy ra, đó một là tình chung huyết thống, hai là tình dục hoặc đường huyết thống, các loài động vật nó không có khả năng yêu thương như là con người.

Từ đó suy ra, một con người mà chỉ biết thương yêu trong cái lý do tình dục và huyết thống thì cái khoảng cách giữa người này với con thú không có xa lắm. Cho nên từ đó cái động tác bố thí, hay là cái tinh thần hàm tàng, cái nghĩa cử hào sảng, nghĩa cử

bố thí, nó là một cái đặc điểm của con người. Mà phải nói với em là con người làm, con người có người gọi là sống ra người. Nói về sao lắm, nó dễ sợ lắm nha.

Chẳng phải như bạn bè mình, bố thí có nghĩa là đem cho cái mình có, nhờ bố thí kiếp sau sinh ra giàu sang. Cái đó là cách nghĩ kiểu của người tào lao. Nghe tào lao mà nguy hiểm. Như vậy mà bảo hiểm cho nó sâu của chị bố thí. Ở động lực bố thí, nó tưởng đó chính là đặc điểm của con người, bởi vì nó có thể thương được đối tượng khác mà không cần đến hai yếu tố tình dục và huyết thống nha. Dễ sợ như vậy. Bởi vì loài thú nó

Có thể thương được người khác mà không cần đến yếu tố tình dục, giải quyết sinh lý. Dễ sợ như vậy đó. Bởi vì loài thú nó chỉ có thể thương được nhau trong quan hệ tình dục, biết không. Còn con người mình thì khác, con người mình biết thương luôn cả đối tượng không có quan hệ gì với mình hết.

Cho nên đây là các đặc điểm rất là độc đáo, mà các bậc minh triết cả đời luôn luôn cất lên lời ca tiếng hát ngợi ca cái này. Còn ghê nữa, trong cái thế giới loài người ta phân ra là giai cấp ôm ấp, giai cấp thứ hai cao siêu hơn một chút có nghĩa là vừa ăn mà vừa biết cho, vừa cầm mà vừa biết buông, nghĩa là hạng vừa biết bố thí vừa biết cầm giữ, biết buông, biết cái này mà biết bỏ cái kia. Đó là hai hạng chúng sanh.

Tôi nhắc lại, hạng chúng sanh thứ nhất là chỉ biết ghì chặt ôm siết. Hạng thứ hai là nắm tay buông, đó là hạng biết bố thí. Hạng thứ ba mới về chán, chán mới cho được. Rồi cho, nhưng mà ôm thì không có ôm, nắm thì không muốn nắm. Hạng này được gọi là cái hạng có tâm ly xả, ly cái dục, ly cái đam mê.

Nhưng mà tôi nhắc lại, ở đây mấy em à, làm ơn nghe mai một ngày nó có buồn thứ ba là hiểu cho nó tới một chút. Chị hiểu nghèo quá đây này, nó cũng ngộ. Rồi cái đời nó chỉ thấy đời nó nói vô số đúng không, rất là đau, nhưng mà cơm chung mà nó bang, hạng thôi.

Cái hạng một là chỉ muốn dùng hai tay hai chân ôm chặt sự nghiệp kể vật mà mình muốn giữ. Cái thẳng thứ hai là tay nắm tay buông, có nghĩa là hạng biết sống bố thí, hàng cư sĩ mà biết bố thí gọi là tay nắm tay buông. Còn cái hạng cao nhất, đó là lối xuất gia chứ gì.

Tôi đang nói thì đó là cái hạng thứ ba, không có muốn nắm nữa, không muốn ôm nữa, không muốn giữ nữa. Chúng sanh trong đời có ba hạng. Một là hai tay hai chân ghì chặt ôm cứng. Hai là nắm tay buông, các cư sĩ biết bố thí. Hạng thứ ba là xuất gia.

Mà tôi đang nói loại chân tránh nó nổi tiếng, thiệt cái nổi tiếng thì nó lại mà 24k ra đó. Để gọi đây là coi như buông hết, buồn hết. Đây là cái hạnh tu mà một cái khắp làng, mà ngay cả các thời kỳ không có Phật pháp thì cũng có những cá nhân nó sống hạnh xuất gia, ly nhiễm cần biết.

Thậm chí trong kinh nói, có thời kỳ không có Phật pháp, có những người mà gọi là cho ly dục, muốn đi xuất gia, sau khi buông hết tài sản gia đình của họ luôn, hết, chỉ giữ cái sáu giới. Đây có nghĩa là năm giới của người cư sĩ cộng với giới ngũ thực, đó là một ngày ăn một bữa, hai bữa cũng được, một bữa cũng được. Hạng nữa có nghĩa là cái đẹp của đạo sĩ.

Còn có những cha mà xem những kinh điều giáo điều gì, rồi thử lửa hay là khổ hạnh gì đó, thì cái đó gần phần thêm. Nhưng mà cái căn bản một cái người xuất gia mà cái thời không có Phật pháp thì hãy giữ sáu giới đó: không sát sanh, không trộm cắp, không tà dâm, không nói dối, không uống rượu, rồi không ăn ngày 24, là ăn bây giờ giữa cái đúng giữa ngũ.

Là như nhà hàng đứng ở nhà, nhưng anh đứng lên tới giữa nhà rồi trả lời, cái người này cũng gọi là người xuất gia, người giàu xong rồi nó xuống. Ra là bởi vì với lời, có Phật pháp hay không có Phật pháp thì người xuất gia chia làm ba, bốn ngàn. Tổng

cộng là bốn ngàn, bốn ngàn năm trăm. Cái thứ nhất là ai? Người quân toàn không có cục hàng tì tu trì hát, hoàn toàn của chu kỳ hết. Thứ hai là có một phần.

Cái thứ nhất là người hoàn toàn không có chút hành trì tu trì gì hết, hoàn toàn không có chút gì hết. Thứ hai là có một phần giới học. Hạng thứ ba là có một phần là định học. Và hạng thứ tư là có tuệ học.

Thì đa phần chúng sanh là có giới hay không có giới, có định hay không có định? Vậy cái chuyện đó nó còn lớn nữa. Trả lời cái câu hỏi đó: không có duyên Phật ra đời thì trong đời này cũng có một mảng nhỏ, có nghĩa là giới này, có nghĩa là họ có thể làm chủ, có thể kiểm soát được phần nào bản thân nghiệp và ý nghiệp và khẩu nghiệp. Nhớ cái này, cái này là của kinh chứ không phải của tôi nha. Nhớ.

Hạng thứ nhất là hoàn toàn zero, trên zero nha. Còn hạng thứ hai đó là các vị có giới, có nghĩa là đầu có duyên Phật hay không có duyên Phật, thì cái này cũng có nghĩa là làm chủ được thân nghiệp khẩu nghiệp một phần nào đó nha. Bỏ qua cái đó luôn. Sở dĩ gọi là một phần nào đó là vì trên đời này, cái này chắc phải ghi nè, chỉ có cái vị hoàn tất tuệ học thì mới gọi là hoàn tất giới học.

Mặc dù xưa nay đó mình nghe nói lại với năng sinh định, định năng sinh tuệ, mình nghe như vậy, mình tưởng giới với định với tuệ mới có định, như vậy thì giới là chỗ số một đúng không? Không phải nhé. Tôi nói là giới được xem là nền tảng. Cái này ghi giùm, giữ giùm tôi. Giới được xem là nền tảng cho định và tuệ. Tuy nhiên chỉ có cái người hoàn tất tuệ rồi thì mới hoàn tất trăm phần trăm cái gọi là giới nha. Nhớ cái này, cái này đừng có tưởng tượng nhớ là giai đoạn đầu, định là giai đoạn nay, hiểu như vậy là bị bệnh, cái biết không bị bệnh, bị khủng nha em, bị bệnh.

Thì lúc này, giới là nền tảng của định và tuệ đúng, nhưng cái này nó là mới ghê nè, nhưng chỉ có vị hoàn tất tuệ học thì giới học vị này mới hoàn chỉnh một trăm phần trăm. Cho nên ở đời có bốn hạng. Hạng thứ nhất là không có tam học. Cái hạng thứ

hai là có một mảng giới học sử dụng, nhưng không có chuyện Phật ra đời thì nói tự đó rồi, cũng vẫn có những người có thân nghiệp khẩu nghiệp tốt đẹp.

Hạng thứ ba là định học, có nghĩa là đầu có hay không có chuyện Phật ra đời thì trên đời này vẫn có những người tu thiền đắc thiền đắc định, chết sanh về Phạm cõi tiên, nhớ nha. Nhưng mà tuệ học thì sao? Tuệ học trên đời này là chỉ được biết đến khi nào có A-la-hán thôi nha. Mà La-hán có ba: một là toàn giác, hai là độc giác, và ba là Thanh Văn. Thì khi mà không có duyên Phật toàn giác ra đời thì giết sạch, không có Thanh Văn dứt khoát, như vậy nha. Như vậy thì chỉ còn có độc giác.

Mà các ngài độc giác mà các ngài đắc rồi cái ngài im, cái này không kém. Ôi khổ. Như vậy không phải là vì các ngài không có lòng đại bi quảng khoáng, mà là do các ngài không có duyên giúp chúng sanh, không phải, mà là vì cái khả năng của các ngài chưa tới đó. Mà cố ý nói cái điều khó nói thì không khéo lại gây hiểu lầm cho hàng chân chúng nữa nha. Cho nên là cái bản quyền với cả nhà, không có nói không có nói nha.

Mỹ Tâm bát các vị còn nghe không ạ? Alo, các vị nghe đến đâu rồi? Cái vị nghe đến đâu? Xin hỏi đã nghe đến đâu rồi?

Như vậy thì chúng sanh trong đời có bốn hạng nghe. Hạng thứ nhất hoàn toàn không có tam học. Hạng thứ hai chỉ có giới thôi. Hạng thứ ba là có thêm định. Rồi hạng thứ tư là có tuệ nha. Nhớ. Đây là bốn hạng người trong đời. Hạng hoàn toàn không có tam học thì khỏi nói. Bây giờ bắt tôi giải thích chi một quá, đi thăm mình nè, tao nói mình là nó không có.

Không có tâm học thì khỏi nói. Bây giờ bắt tôi giải thích tâm học chi một quá đi. Thì thăm mình nè, tao nói mình là nó không có tâm học nè, cho nó có ai vô nó đâu, giải thích gì. Cứ bây giờ vô nhà tắm đóng cửa lại nhìn lên gương đó, gọi cho cái mặt mày: không có tâm học đó nha, tao đang nói chuyện không có tâm học nè. Nó đẹp cái, khỏi có mềm phân tích gì cho nó mệt.

Đến cái hạng thứ hai, là cái hạng này trong thời Phật và không có Phật đều có hết. Tuy nhiên, chú để học thế giới đó nó được cao thấp, cao hay là thấp tùy thuộc vào cái thời kỳ có Phật ra đời hay không, và tùy thuộc vào trí tuệ của một người, mà cái giới hạn nó đi đến mức nào.

Dùm tôi cái này, giới là nền tảng của định và tuệ. Thế giới là nền tảng của định và tuệ. Nhưng mà giới nó được như thế nào đó, cao thấp ra sao, lại cạn hay sâu, là nó do sự hỗ trợ của định và tuệ. Nhớ nha, nhớ cái này.

Bởi vì định nó có ba, đó là sát-na định, rồi cái gì nữa, cận định và kiên cố định. Giới lại là cũng được hỗ trợ từ tuệ, có nghĩa là từ tu. Cho nên đúng là rất nhiều thứ, nhưng mà tại vì đang nói đến giới, đang xin lỗi, mình đang đánh tam học. Tôi nhắc lại, giới được hỗ trợ từ nhiều cái pháp khác, nhưng mà vì đang nói về đề tài tam học cho nên tôi cứ quẩn quanh trong tam học thôi.

Tôi nói với là nền tảng của định là giới, nhưng chính định và tuệ nó giúp giới được hoàn hảo. Cảm ơn cái câu này. Vọng với lần, nền tảng có được là giới, nhưng do sự tự... mình tại đất nước, cái câu này không cần đúng, tôi cũng không cần giải thích, nó cũng tự hiểu.

Đây, cái giới của vị A-la-hán là xin thế giới của mình, tại vì cái định và tuệ các vị đã rồi, đâu thêm vi phạm hơi của vị phải không. Ok, cho nên nó là, nhớ chỗ này.

Tình hình chúng sanh trong đời có bốn hạng. Một, hạng không có tâm, không trang. Thứ hai là có giới. Thì cái giới và định này có thể có trong thời không có Chánh đẳng giác. Nhưng đây là cái đỉnh cao thì không. Ngay cả cái phi tướng phi phi tướng người ta có thể đắc, nhưng mà cái phi tướng phi phi tướng của cái người biết Phật pháp với không biết Phật pháp hoàn toàn khác nhau. Bởi vì sao? Vì cái người có biết Phật pháp, tướng họ có thể làm nền tảng để cho họ chứng đạo nha. Còn cái phi tướng phi phi tướng của người mà không có biết Phật pháp thì tối đa nó làm, chỉ dừng lại ở cái chuyện là sanh về Phạm thiên mà thôi. Khác ở chỗ đó, chứ còn cái chất lượng thì

tương đương nha. Chất lượng tương đương, nhưng mà nó giống như vậy, nó giống như là một cục tiền mà trong tay của một cái người mà biết buôn bán, và một cục tiền trong tay người không biết gì hết. Nghe thì cũng là tiền, hát tiếng Trung, nói nhiều.

Còn cái vụn khúc cây nữa, là cái khúc cây ở đây, người có võ nó chút từng cây trong tay một phần cũ bị chúng ta. Một khúc của khúc cây, nó chỉ là cái gậy chống thôi, nhưng mà khúc cây mà nó nằm ở trong tay ông võ sư đó là cái côn. Trùng do biểu coi, năn nỉ hiểu giùm em bây giờ nha. Hiểu nhầm, tôi nhắc lại, cái khúc cây trong tay bà cụ là cây gậy chống. Còn lấy khúc cây mà trong tay của võ sư, nó là cây côn, chứ còn cứ cây chứ sao, chỉ là cây thôi nha, nghe không kỹ rồi đi đồn đó.

Chị huyền không có lý tưởng phi tưởng có hai ba lỗi đúng, nhưng mà phải hiểu như vậy mới đúng nha. Em nói lại, chị nó cứng, là cái khúc cây trong tay bà già nó chỉ là cây gậy chống, ăn mòn trong tay bỏ xương thị trường.

Khúc cây trong tay bà già nó chỉ là cây gậy chống, nhưng trong tay võ sư Thiếu Lâm thì nó là binh khí. Cũng vậy, cái mà mình tưởng là tối cao của định, nhưng trong tay của cái người mà không biết phát tác thì tối đa nó cũng chỉ là cây gậy của bà già. Nó đưa tới cái gì? Nó đưa tới khả năng một lần nhập định, hay là cảnh giới của Phạm Thiên, sống hết tuổi thọ rồi trở xuống là trở về đời sống phàm, bất định, bất chân, bất toàn. Nhớ nhà nhớ vợ, sống hết tuổi thọ rồi xuống làm cảnh bất toàn thì hậu quả không lường được. Cho nên định học, cái người mà có định thì cũng có thể có trong thời không có Phật pháp, nhưng đỉnh cao của nó thì nó tới cái vậy thôi nha.

Cái thứ ba, người có tuệ học, cái này là chỉ có ở bậc Thánh, có nghĩa là chỉ có ở Thanh Văn giác, Độc Giác và Toàn giác.

Như vậy thì ở đây có ba cái hạng. Mà nói chung ở đời, nhắc đến cái người có tâm hồn giới hạnh thì có Phật pháp cũng có và không có Phật pháp cũng có. Nhưng dĩ nhiên cái người mà có biết Phật pháp thì cấp kết quả báo nó lớn hơn cái người không biết Phật pháp. Vì sao? Là vì cách nhận thức lúc mình đang làm công chuyện, nhận thức

của mình lúc đang bố thí quan trọng lắm. Một người có tin lý nghiệp báo khi làm phước thì quả báo lớn hơn là cái người mà không biết nghiệp báo. Phải cho vô tư, phải cho biết thương vậy. Cho mà không có biết, không có tâm lý, người ta cũng có quả.

Thứ hai, cái người mù tịt về Tam tướng, mù tịt về Duyên khởi, mù tịt về Niệm xứ. Dốt đặc mấy cái này, chỉ có giới mà không có cái trí về Tam tướng, mà cái chánh kiến ấy cần có hai, nó là cái trí về Tam tướng, Tứ Đế. Cho nên nếu mà không có được học Phật pháp thì mình không có được hai cái này, nếu có là chỉ có được tin nhân quả mà rất là nông cạn, các vị nông cạn nha.

Cho nên cái mũi đó cũng vì cái quan kiến rồi nghe không. Một người là người thí hay là người nhận, phải là đúng thời đúng lúc, có hiệu quả, có tác dụng gì đó thì cái nó mới đem lại quả báo lớn được. Nhớ cái này quan trọng lắm. Pháp thứ nhất là bố thí, thứ hai nữa nó là cái hạnh xuất gia, thứ ba là cái hiếu thảo gia đình. Ba cái này tôi đã nói rồi. Nếu mà bà con tự mình lý giải thì nó cạn lắm, nó có gì hơn nha. Nhưng mà vấn đề nó cũng phải như vậy, vì cái bố thí mà liền tay rồi cái chốt thì nó xấu lắm.

Bố thí mà nhắc là bạn cũ bố sung quả báo, là cái người ta như thế nào? Tôi đang bị tiêu chảy mà bị cho thuốc ho có dùng được không? Tôi đang bị ho mà cũng bị cho uống thuốc xổ, có phải hại bạn ngay không? Tưởng tượng đi nha.

Cái thứ hai nữa nó là cái hạnh xuất gia. Cái này là khi Chư Phật ra đời hay không có Chư Phật ra đời thì cũng có, nhưng mà chánh xuất gia chỉ có khi nào có Chư Phật ra đời. Vì sao? Lời Đức Thế Tôn có nói có bốn hạng người ở đời. Hạng không có tam học, hạng thứ hai là chỉ có giới, thứ ba thứ tư là có tuệ, thì cái người xuất gia mà trong thời Chư Phật ra đời thì mới có. Còn xuất gia mà lúc không có Phật ra đời thì maximum là chỉ có giới hoặc là cố định nhân thôi nha, chứ không có tuệ nha.

Rồi cái cuối cùng, pháp thứ ba mà các truyền thống nhất là đầu không có Chư Phật ra đời mà có cũng gọi là người hiền, người lành, đó là hiếu thảo nha. Bởi vì phải nói là

ngay cái

Đầu không có chuyện vật ra đời mà có, cũng gọi là người hiền người lành, đó là hiếu thảo. Bởi vì phải nói là ngay cái tinh thần của Nho giáo, tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ. Nó cảnh giác rằng cái chân đứng vững, cái thân có khỏe mạnh thì mình mới đi đứng, leo trèo, sinh hoạt và giao tiếp xã hội được. Cái chân không vững, tay không đủ mạnh, cơ thể bệnh hoạn thì làm sao mình đi đứng làm việc, giao tế với xã hội. Có nghĩa là cái gì gần mình nhất, cái gì sát thân nhất thì cái đó phải được xem trọng, phải được mình chăm chút trước.

Hôm nay cũng vậy, hiếu thảo là gì? Cái nguồn gần mình nhất chính là cha mẹ. Mà mình không tròn với cha mẹ thì mình còn tròn với ai. Nhiều người ngạc nhiên khi nghe tôi nói chuyện hiếu lại đem những đề tài chiến tranh. Có nghĩa là mình có chăm sóc tay chân, thân thể, sức khỏe, lục phủ ngũ tạng của mình ổn rồi, mình mới nghĩ đến chuyện đi đứng, làm việc, giao tế.

Cái đối tượng hướng tới trong đời nhiều lắm, tôi nhắc lại, đối tượng để mình thiết tha nhiều lắm, nhưng cái gốc vẫn là cha mẹ. Hai cái người đem mang ta vào đời, giới thiệu ta vào đời. Chưa hết, đây là hai cái người mà không ngừng nghĩ về ta bằng cái tấm tình không vụ lợi. Cha mẹ thương con không vì dâm, không vì lợi, không vì tình cảm nam nữ, không vì nhu cầu gì hết, mà thương chỉ vì thấy mình là mình. Trước khi chết không nói một câu, mà nói "bữa nay trời lạnh nhớ mặc thêm áo nha con", đó là tâm hồn của người cha người mẹ.

Mà đụng tới hai nhân vật này mà mình bất hiếu là coi như loài còn tàn khốc. Họ đem ta vào đời, đưa ta vào đời, đến một tuổi nào đó tôi không còn nhờ họ nữa và mặt không cần nhìn thấy họ. Từ nhỏ đối với ta thì cha mẹ nghĩ về con không cần tuổi. Bây giờ nó nằm trong bụng, kiểu nó còn bú bình mình thương kiểu khác, đi lẫm chẫm mình thương kiểu khác, biết đi biết chạy mình thương kiểu khác, có chồng, bác sĩ, kỹ sư, nói chung niên thiếu, tóc qua râu mình thương kiểu khác, bây giờ nó già nó lụ khụ, miễn mình còn sống là mình tiếp tục thương con.

Còn mình thì khác. Hồi nào nó nằm trong tay mình thì nó cần cái hơi ấm, nó cần nghe cái nhịp tim của mình. Lớn lên rồi chạy thì nó cần dắt tay, nó xin tiền mình, sức mạnh tinh thần của mình. Tới hồi nó thương được người dưng rồi thì "má má, thông cảm đi nha, thông cảm nha, con chỉ có bạn trai bạn gái". Còn ba má khổ quá, hơi đâu bận tâm. Giống như nhà quê đó, giao thông lười rồi, nó coi trong lưới có cá hay sao không. Rồi sao mà nãy giờ mất nha em.

Cho nên cha mẹ thương con cái vô điều kiện, vô vụ lợi, và tuổi nào cũng thương. Còn mình nữa, cha mẹ thì có tuổi, mỗi tuổi bình thường, tuổi này còn nhớ chút đỉnh, em là một thật với nhiều, và mày hay quên, và mà hồi hám cây tre, hắt là nó quên luôn. Trên đời hiếm thấy cả đời có đại như thế này, dù có Phật hay không có Phật ra đời thì ai có cái lòng hiếu thảo với mẹ cha, đây là cái cửa vào thiên đường. Vì đó là hai cái mỹ phẩm riêng, những mỹ phẩm riêng của riêng con cái thôi. Nhưng phải nói đó là Phạm thiên, bởi vì trên đời này làm sao tìm đâu ra cái kẻ mà tiếp tục thương mình khi mình đánh mình chửi họ. Quý vị tìm dùm cái hạng người nào như vậy. Tìm dùm cái hạng người nào mà tiếp tục thương mình, lo cho mình lúc lạnh bệnh hoạn khi mà mình đối xử tệ. Người nào đó chỉ là chư hiền thánh, chứ chỉ có hai cái cụ thôi, chỉ có hai cái cụ. Nó nghe cái cụ ba với cái cụ má của

Em hỏi người nào đấy: Thừa Chư Hiền Thánh, sao chỉ có hai cửa khẩu, sao chỉ có hai cái cửa? Nó nói cái cửa cha về cái cửa má của mình, hai cửa đó mới là cửa vào thiên đường. Cho nên đối xử tốt với hai cửa chính là cái cửa vào thiên đường.

Đây là ba cái sắc rất đặc biệt mà tôi gom lại bài giảng lên cái bảng lúc nãy đó. Đi một lời thì cái hạnh bố thí, trì giới ở đời này. Nói tới bố thí nó nhắc tới bốn điều sau đây.

Thứ nhất, mình trên đời này có cái hạnh cái gì cũng cho. Cái hạnh thứ hai, tay buông tay nắm. Hạnh thứ ba, nó là cái gì cũng cho, cái gì cũng cho. Đó là buông và nhớ.

Cái thứ hai, ý muốn hoàn chỉnh là tại người cho phải có niềm tin, rồi có trí. Người cho cũng phải có đức độ. Rồi cái vật thí phải hợp thời đúng lúc, cho mình xài được,

chứ đừng cho mà tâm sẽ được trả, thì cái đó là đi đi xả rác.

Cái gì biết không, rất nhiều người cứ sợ đem mà ai gặp nó thì nói đem cúng. Mẹ em gặp thì xách ra giặt luôn. Cho nên nó là rất nhiều cái chùa là chỗ chứa rác. Mà bên Thụy Sĩ, mấy cái tiệm chúc phúc, mấy cái có kênh nào nó có ghi màn chữ to dùng nhất, trước là ở đây không phải là chỗ các vị bỏ đồ. Để phía trước tiên phải là chỗ để đồ xin được cái để đồ. Đây cái ở đây chúng tôi chỉ nhận khi nào người đưa và người nhận cùng có mặt trực tiếp thì mới được, chứ còn vắng mặt chúng ta đóng cửa. Làm ơn đừng có đem lại.

Trước nó ghi rõ ràng, trước nghe nó ghi rõ như vậy. Ở đây không phải chỗ các vị để đồ. Cái việc mà bày các vị đem đến bán cho chúng tôi, cảm ơn. Là phải người cho người nhận thấy mặt nhau, như dòng sông ta tận xứ. Và tình bên Thụy Sĩ, Đức, cái này cái rác mà bỏ rác nó tốn tiền. Tôi nói lè lưỡi gì đấy, không lè lưỡi luôn.

Cái bàn ở Bình mua nó là có. Cái ngày nào của chị không có muốn xài nữa thì nó có hai cách. Nếu mà nó còn mới thì cái vị để các kiểu vest, có nghĩa là gửi nhiên là từ thiện để đến nhà đó thì ai cần người lấy. Nhưng mà nó đã đến cái mức độ mà xài không được nữa thì cái nguyên tắc một là phải chờ giờ giới hạn tới ta lấy người. Hai nó vừa cho chúng tiền giải quyết mà nó nhỏ nhỏ được, rồi to dùng mà chỉ có chết thôi.

Cho nên mà hiểu rõ nhiều như vậy thì cái hạnh tiếng cảm thứ nhất mà nói nó vũ khí, là vừa là bố thí, là gồm có ba các điều kiện sau đây nó mới kiện toàn. Một là người cho, người nhận và cho vật thí thì còn đem luyện cho mặt ngày ba tháng. Mà nó phải là cho, không phải là cho rồi cái nha. Rồi xả, xả có nghĩa là mọi người ở mình buông ra hết. Tôi đang nói nó gọi là do di trú, nhà riêng mình chứng phải là phép màu.

Rồi cái thứ hai là yếu, có nghĩa là cái gốc của đạo làm người. Nó lại yếu, hồi nãy tôi có nói rồi, cái đặt thiện pháp là gì? Thiện pháp cho nó có nhiều cách định nghĩa. Lớp

một, thiện pháp nó chính là cái linh hồn, là tinh hoa cái hiền thánh. Thứ hai, thiện pháp là cái sự, cái lằn ranh, nó là biên giới đó, là cái sự phân biệt giữa người và thú.

Tiếng nhất ở lại, thiện pháp là gì? Thiện pháp nó có hai. Thứ nhất đó là nội dung của hiền thánh. Thứ hai nó thiện pháp này chính là sẽ làm lằn ranh để phân biệt người và thú. Vì cái buông rồi thú không làm được, hạnh xuất gia làm được vài cái nữa.

Thứ ba đó là cái hiếu thảo. Loài thú nhiều lắm là nó thương mẹ con, tình thương ba người bố mẹ con đó nữa, thương trong cái quan hệ quan toàn là mang tính sinh lý, cái mùi đó, cái nhịp tim đó, cái hơi ấm đó, chứ nó không có nhiều như cái chữ với vô vàn những nhận thức. Đây là người đã mang ta vào đời, để giới thiệu ta vào cõi nhân sinh.

có nhiều như cái chè, với vô vàn những nhận thức. Đây là người đã mang ta vào đời, để giới thiệu ta vào cõi nhân sinh. Đây là người mà thương ta bất vụ lợi. Đây là người mà có thể chấp nhận ta vô điều kiện. Thì con bú nó không hiểu gì như vậy đi hỏi. Ok, bây giờ.

[âm nhạc]

[âm nhạc] guitar chơi luôn, nhớ tới em, em đang quạt tranh. Dù sao sao.

[âm nhạc] sao sao á.